

tror jeg at have imødegaaet eller tilstrækkelig omtalt de Ytringer, der ere fremkomne fra anden Side.

Hammerich: Over for et Par Ord, det ærede Medlem rettede til mig, skal jeg blot udtale, at det aldrig kunde falde mig ind, og at jeg aldrig har udtalt, at dette Ting skulde lade sig hovmesterere af Politiet eller Lægerne, men jeg vilde ganske vist sætte Pris paa, om det, vi vedtage her, fik noget mere Tilslutning fra disse Autoriteters Side, som, hvad man end mener, dog have et ganske andet Kendskab til og et mere direkte Ansvar over for denne Sag end dette høje Ting. At enkelte af Lægerne, saaledes som min Ven Etatsraad Hoff, have givet deres Tilslutning til det ærede Medlems Forslag, er ikke for mig tilstrækkeligt til at gaa ud fra; at Lægestanden i det hele og store har skiftet Syn over for denne Sag. Vi have jo her i Salen kun een Repræsentant for Lægestanden, men den Vedholdenhed, hvormed han gaar imod Forslaget, uagtet hans Partifæller her have samlet sig om det, er vist et godt Udtryk for, at Lægerne gennemgaaende ere imod det. Imidlertid skal jeg lade dette ligge, thi jeg har jo slet ikke krævet, at det, som Læger og Politiforlange, skal bestemme, hvad vi gøre, kun vilde jeg gerne have lidt mere Tilslutning fra deres Side, end man har hidtil naaet. Hvad angaar de Bemærkninger, det ærede Medlem fremkom med, at jeg ikke anerkendte den Imødekommen, der var vist her i Tinget ved nu at gaa bort fra, hvad det tidligere ansaa for det rigtige, saa forstaar jeg ikke, hvad han dermed mener. Jeg har ikke vist nogen Utaknemmelighed ved at udtale, at det, der blandt andet gør mig noget betænkelig, er, at ved den første Behandling af denne Sag, som jeg overværede som Medlem, vilde Folketinget gaa til en langt videregaaende Tvang end den, der nu er raadende, og nu vil man gaa til langt videregaaende Frihed. Det er det, der giver mig Grund til at mene, at Basis for det rigtige ligger nogenlunde midt imellem, det vil altsaa sige en fornuftig Omdannelse af det bestaaende, der netop ligger midt imellem, hvad Tinget for nogle Aar siden forlangte, og hvad det nu forlanger.

Justitsministeren (Goos): Det er kun nogle faa Bemærkninger til den ærede Ordførers sidste Udtalelser, jeg ønsker at gøre. Den ærede Ordfører har i Dag som

ved tidligere Behandlinger af denne Sag, efter hvad jeg har læst mig til, haft nogen Tilbøjelighed til at indblande rent personlige Spørgsmaal vedrørende Tilfælde hørende under Politiet og Politipersoner, som jeg mener vi helst bør lade udenfor ved denne Lejlighed, dels fordi det jo er udelukket her at drage alle de Momenter frem, som høre til Bedømmelsen af de foreliggende Tilfælde, tilmed naar de foreligge i Udlandet, dels fordi disse Omstændigheder isolerede eller mere eller mindre isolerede slet ingen Betydning faa for det almindelige Spørgsmaal. Jeg skal derfor lade de Momenter ligge, som det ærede Medlem fremdrog angaaende den nuværende Politispektør for Sædelighedspolitiet osv. uden dog derfor paa nogen Maade at anerkende Rigtigheden af dem. Hvad det almindelige Spørgsmaal angaar, har jeg intet andet at tilføje, end at det meget bestemt fremgik af Konklusionerne som det, den ærede Ordfører udtalte, at han vedkendte sig, og at hans Ønsker gik i højere Grad i Retning af, hvad jeg kaldte det negative end tidligere. Jeg vil kortelig udtrykke Systemerne saaledes: man kan angribe Prostitutionen, bekæmpe Prostitutionen ved Straf og ved Prævention, man kan bruge begge Dele, og man kan bruge det ene eller det andet alene, men det, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne vil, det er endogsaa i højere Grad end udtrykt dette: *hverken* Straf *eller* Prævention, intet som helst. Det, hvortil han nu mener at have faaet Tilslutning hos Læger, det er Friheden, Friheden til at drive dette Erhverv — deri skal Modarbejdelsen ligge. Det er en meget idealistisk Betragtning; jeg tror ikke paa den og jeg vil ikke paatage mig Ansvaret for at vente gode Følger af Friheden paa dette Omraade, thi det vil være Friheden til det onde. Naar endelig det ærede Medlem paa den ene Side bebrejdede Regeringen, at den ikke havde taget Sagen op, og paa den anden Side ikke accepterede eller blot udtalte nogen Mulighed af Forstaaelse paa Basis af de Synspunkter, jeg fremdrog, og som jeg mente kunde danne Grundlaget for en saadan ogsaa med Tilknytning til visse principielle Synspunkter, som Lovforslaget indeholder, saa gør det mig ondt. Det bekræfter; at der, hvis den ærede Ordfører udtrykker Folketingets Mening i denne Sag, ikke er stort Haab om, at jeg ved at tage Sagen op til yderligere Bearbejdelse opnaar noget Resultat. Naturligvis skal dette ikke afholde mig fra, hvad jeg bort-